

București). Firește, nu lipsesc rubricile consacrate de revistă: Recenzii și Vitrina.

Din cuprinsul bogat al revistei, eseuul lui Raphael Cohen Almagor, profesor la Universitatea din Haifa (Israel), prezintă un interes deosebit pentru cercetătorii vieții sociale. Este repusă în discuție, implicit, „sociologia liberă de valori”. Spun implicit pentru că profesorul Raphael Cohen Almagor nu comentează punctul de vedere al lui Max Weber expus în *Încercare asupra sensului neutralității axiologice în științele sociologice și economice* (1918). Concluzia sa: „Media nu ar trebui să observe neutralitatea morală în fața concepțiilor și faptelor greșite, acelea care ținesc să facă rău altora și să discrimineze anumite părți ale democrației” (p. 12) este cât se poate de valabilă și pentru cercetarea sociologică.

Pledoaria profesorului de la Universitatea din Haifa pentru „etica responsabilității” în jurnalism – concept introdus de același Max Weber (*Politica drept vocație*, 1919) – aduce argumente în favoarea celor care nu acceptă în cercetările lor „obiectivitatea fără rezerve”. În jurnalism, ca și în sociologie, nu trebuie să fim obiectivi când valorile sociale fundamentale sunt în pericol (vezi terorismul, rasismul, foamea, dictatura, șovinismul, drogurile, prostituție, traficul de carne vie, fascism, sexism, violență) – fenomene ce fac, din păcate, parte din viața societăților contemporane.

Profesorul Raphael Cohen Almagor aduce câteva argumente împotriva neutralității axiologice în jurnalism, când valorile sociale de bază sunt nesocotite evident: 1) Libera exprimare este produsul democrației, fapt pentru care jurnaliștii datorează loialitate democrației; 2) Media trebuie să fie responsabile față de cei care nu pot discerne între valori și prejudicii; 3) Atașamentul pentru o viață cât mai bună pentru cât mai mulți; 4) Răspunderea în fața legii juridice, care condamnă orice formă de instigare la discriminare națională, religioasă sau rasială.

Personal, aș spune că jurnaliștii, asemenea sociologilor, ar trebui să considere *Declarația universală a drepturilor omului* din 10 decembrie 1948 ca fiind codul moral al profesiei lor.

Septimiu Chelcea

Revista de cercetare și intervenție socială, vol. I/2003, Universitatea « Al. I. Cuza » Iași (Departamentul de Sociologie și Asistență Socială), Holt România.

Primul număr aduce în peisajul publicisticii românești de specialitate o revistă care, potrivit propriului nume, caută să îmbine cercetarea și intervenția socială. Ea tinde astfel spre un mai vechi ideal al sociologiei și, mai ales, pentru sociologia românească, spre un program de inspirație gustiană (iar Gusti nu era deloc străin de Iașul în care apare acum această revistă).

În problematica abordată atrage atenția ponderea mare a articolelor care marchează joncțiunea dintre sociologie și asistență socială, venită ca răspuns la problemele concrete cu care se confruntă societatea românească actuală. De altfel, Holt România apare ca partenerul Universității «Al. I. Cuza» în editarea revistei.

Un număr mare de studii de caz și promovarea, pe lângă numele consacrate ale sociologiei ieșene actuale, a studenților cu aptitudini de cercetare și publicistică fac o revistă dinamică și bine ancorată în social.

Merită menționată și rubrica *Sociologia faptelor semnificative: metoda sintezelor informaționale*, care ar trebui luată în discuție pentru dezbateri mai largi. O «sociologie a surselor deschise», centrată pe încărcătura informațională a mass-media, ar putea fi.

Ne oprim, în continuare, asupra rubricilor revistei: *Realitatea socială pe masa de disecție*, debutează cu studiul profesorului Vasile Miftode, „Birocrația funcțională și (hiper)birocrăția disfuncțională”; Ștefan Cojocaru

oferă „Posibile soluții pentru schimbare structurală și dezvoltare socială în România”, iar studenții ieșeni Adrian Lupu și Romeo Asiminei debutează cu două studii promițătoare: „Analiza unui experiment social: *cornul și laptele*” și „Dimensiuni ale cerșetoriei”.

O rubrică aparte este dedicată *Metodelor de cercetare și intervenție*. Pe urmele psihosociologului Kurt Lewin, Vasile Miftode prezintă despre „Metoda cercetare-acțiune”, iar Daniela Cojocarul prezintă focus-grupul ca metodă de cercetare a socio-umanului. Dacă articolele privitoare la

metodologia cercetării în științele sociale sunt de obicei prezente în revistele de specialitate, revista pe care o discutăm aici atrage atenția și prin două studii dedicate metodologiei intervenției sociale: „Tipuri de intervenție socială” (Stefan Cojocarul) și „De la general la specific în practica asistenței sociale” (Gabriela Irimescu).

Revista prezintă și o listă a doctoratelor în sociologie obținute la universitatea ieșeană, ca și o descriere a masteratelor de profil organizate la Departamentul de Sociologie și Asistență Socială al acesteia.

Darie Cristea